

2012.
máj.

AKG-s magazin

Szubjektív

71

50
Ft

Sz subjektív magazin

Kiadja

az Alternatív
Közgazdasági
Gimnázium

Sz subjektív Alkotóköre

Felelős szerkesztő

Baranyai István

Olvasószerkesztő

Szalontai Ágnes

Munkatársak

Gálosi Dóra (8)

Gulyás Ábel (8)

Győrfi Róza (8)

Halpern Bence (11)

Szabó Borbála (8)

Takács Iván (9ny)

Turczy Ádám (10)

Varga Dóra (11)

Vidák Brigitta (9ny)

Zádor Tamás (9)

Levélcím:

AKG Sz subjektív, 1035.
Budapest, Raktár u. 1.

Blog: szubjektiv.postr.hu

Archív: akg.hu/szub

Like: fb.com/szubjektiv

E-mail: baranyai@akg.hu

Ára: 50 Forint

Címlapkép:

iPhone

A külön nem jelölt fotók forrása:
outnow.ch, libri.hu vagy ismeretlen

Pár dolog, amit érdemes tudnod a projektről

Az ember mások és saját hibájából tanul, az AKG-ban sincs ez másképp. Elkerülhetetlen, hogy a tizenkettedik évfolyam előtt ravasz módon megbújó projektmunkához hasonló szellemi és fizikai megmérettetéssel előbb vagy utóbb ne találkozz – legkésőbb az egyetemi diplomamunka készítésénél. Pár tanács következik azoknak, akik hatalmas vagy kevésbé hatalmas hévvel készülnek a projektmunkájukra.

A projekt nagyon csúnya dolog. Csöbe akar húzni, ki akar gáncsolni, azért született, hogy elvegye az életkedvedet. A projektnek véleményem szerint két kritikus pontja van, a témaválasztás és konzulens kiválasztása. Talán mindenkinek egyértelmű, hogy olyan témát fog választani, ami érdekl, de ennek fontosságát mégsem győzőm eléggé hangsúlyozni. Nagyon könnyen beleeshetsz abba a csapdába, hogy olyat válassz, ami nem igazán érdekel. Vesd össze a választott témát a továbbtanulási céljaiddal, célszerű, hogy legyen köze hozzá. És nem bűn leemelni a polcra egy olyan típusú könyvet, amilyent esetleg el kell olvasnod a projektmunka alatt, vagy aki kreatívabb, annak nem árt, hogyha belekóstoltok egy óra erejéig, hogy mit fog csinálni egy éven keresztül. Iszonyú rossz, hogyha kiderül például az, hogy képtelen vagy nagyobb mennyiségben a projekt-témádban olvasni.

A második, a konzulens személyének kiválasztása. A konzulens a te mentorod. Segít, de nem készíti el helyetted a munkát. Sokat könnyíthetsz a

Gátas Rebeka projektbemutatója

dolgodon egy jó konzulens kiválasztásával. Legyen hasonló elképzelése a világról, hasonló gondolatai, mint neked. Legyen szakértője a témának, és nem rossz, ha van néha ideje is rád. Ha nincs, akkor legalább ismerje az e-mail intézményét – gondolhatod, hogy ez valami vicc, de ötven felettiektől ez már nagy elvárás – tisztelet a kivételnek. Személyes javaslatom az, hogy itt tanító tanárt vagy osztálytárs szülőt válassz. Magad dolgát könnyíted meg, ha nem kell még egy embert beavatnod az alternatív oktatás módszertanába, és elmagyaráznod, hogy mi is a projekt, és hogy hol helyezkedik el a konzulens személye a csibe-kupac-patrónus tengelyű koordináta-rend-

szemben. Nem tanács, de ne érjen felkészületlenül, hogy projektnaplót kell vezetned, előtte pedig munkatervet is kell írnod a munkádhoz. Záró tanács: ne vállalj túl nagy témát. Az idő alatt, ami alatt ezt meg kell írnod, célszerű lenne eljutnod egy nyelvből olyan szintre, hogy akár középfokú vizsgát is tethess belőle. Nekem szerencsém volt. Nem biztos, hogy neked is szerencséd lesz.

Halpern Bence Márk
(11. évf.)

Ne felejtsd el!

fb.com/Szubjektiv

Kony2012

Szorosan a gonosz nyomában

Joseph Kony az ugandai Lord's Resistance Army (LRA) vezére. Az LRA nem harcol semmiféle ügyért, nincsenek céljai, egyedül Kony hatalmát akarja megtartani. A márciusban megjelent Kony2012 kampányfilm megismertette a netes közösséggel a világ jelenlegi első számú üldözöttjét, de közben több különös hír is felbukkant Uganda és a kampányfilm készítő Invisible Children vállalkozás körül.

Március 5-én az Invisible Children egy kampányfilmet töltött fel a YouTube videómegosztóra, amely lényegében arról szól, hogy Joseph Konyt, az Ugandában tevékenykedő terrorista-vezért minden áron le kell tartóztatni, még lehetőleg decemberig. Ezt mi, a szemlélődő nép, úgy tudjuk elősegíteni, ha híressé tesszük Konyt: megosztjuk ezt a félórás videót, megvesszük a „Kony2012 akciókészletet”, amelyben plakát, matrica, zászló, póló, karkötő és még sok minden más van, illetve ha amerikaiak vagyunk, akkor adományozhatjuk az aláírásunkat is. Ezt a sok nevet majd beviszik a Kongresszus épületébe, és mutogatják őket a politikusoknak, hogy ne vonják ki a speciális százfős kíséret hadosztályukat – ugyanis tavaly már sikerült elérni, hogy Ugandába küldjenek egy ilyen egységet.

A szükséges infó-adag: Mit is csinál Kony? Terrorista mozgalma élén gyerekeket rabol el ugandai és kongói városokból. A lányokból szexrabszolgát, a fiúkból gyermekkatont csinál. Megöletti velük saját szüleit. Ezt már 26 éve(!) teszi. Már közel százezer afrikai gyerekkel, családdal tette ezt. A hágai Nemzetközi Büntetőbíróság (ICC) „legfőbb bűnözők” listáján az első hely az övé. Senki sem kérdőjelezi meg bűnösségét.

De a kampányfilm túloz, befolyásol és manipulál – nem mintha nem ez lenne a dolga. Ráadásul egy erősen politikus jellegű háttérzője is megfigyelhető benne, ami a közelgő amerikai választásokra tekintettel igen különös jelenség.

Nem a filmet akarom kritizálni. Alapvetően nem is reklámozni akarom, ezt egyébként már megtettem. Sokkal inkább film keletke-

zésének körülményeire akarok rámutatni. Mindenekelőtt hadd jegyezzek meg valamit: a jelenlegi ugandai hatalom ugyanazokkal a módszerekkel jutott jelenlegi pozíciójába, mint amiket Kony alkalmaz. Gyerekkatonaság és emberrablás. Ezt az információt az Invisible Children tagjai nem igazán terjesztik. Három szó: elnök, olaj, terrorista. Egy kis összetett asszociációval mindenki az Amerikai Egyesült Államokra gondol, ha ezeket a szavakat hallja. Nem véletlenül fontosak ezek ebben a témában. Először is: miért pont most? 2012 az amerikai elnökválasztás éve, és egy több mint két évtizede garázdálkodó terroristát pont ebben az évben akarnak megállítani. Másrészt pedig, micsoda véletlen egybeesés, hogy 2005-ben olajat fedeztek fel Ugandában. És itt jön a nagy sztori: a Kony2012 kampányt 1 milliárd dollárral támogatta a legnagyobb amerikai banknak számító JP Morgan Chase (JPMC), amely cégnél egyébként tanácsadóként dolgozott a kampányfilm készítő vállalat vezérigazgatója. De ennél van egy sokkal érdekesebb felfedezés, amire az Occupy Wall Street mozgalom talált rá: a

JPMC az egyik legnagyobb befektető abban a Tullow Oil nevű cégben, „amely 2005-től naponta 200 ezer hordó olajat akart volna kitermelni Ugandában, azonban ez mindeddig az instabil politikai helyzet miatt nem sikerült.” (forrás: *Index*, 2012. március 13. *Olajcég támogatta...*)

Most azonban az Invisible Children kampányának köszönhetően 100 amerikai katona ment ki Ugandába. Amerikai politikusok szerint, ha nincs ez a kampány, az USA nem meri megtenni ezt a lépést. Hadd ne kelljen nekem hangsúlyozni, hogy ez mennyire rosszul hangzik. Hogy mennyire kézenfekvő összekapcsolni az USA-t egy ország felszabadításával leplezett olajszerzéssel. Szerintem ez minden, az USA által kezdeményezett háborúnál figyelembe vehető tényező – ez még az Eisenhower-doktrínáig vezethető vissza.

De ki vagyok én, hogy megakadályozzak egy háborút? Jason Russell, a Kony2012 kampányfilm rendezője és narrátora a videóban azt mondta erre: De ki nem vagy te, hogy befejezz egyet?

Turczy Ádám (10. évf.)

Kony

Újone a sötét erdőben

Bár még csak 2012. február 20. óta vagyok az AKG diákja, mégis biztos vagyok benne, hogy ez a legjobb iskola, ahová valaha jártam! Ami nagy szó, ugyanis ezt megelőzően én már négy oktatási intézménynek is koptattam a padját. De ez itt egészen más minőség!

Szerintem sokkal nagyobb motivációt jelent egy diák számára az epochális rendszerű oktatás, mint az állami iskolák tanterve, a csibecsoportok pedig összehasonlíthatatlanul jobban működnek, mint a hagyományos iskolák osztályai. S bár február óta sok-sok izgalmas élményt éltem át, olyan mély benyomást semmi nem tett rám eddig, mint az első közös kirándulásunk. Ami valójában nem is lazulás volt, hanem komoly munka: természettudományos témahét. Habár már 77 napja az iskola tanulója voltam, ez a 77 nap kevésnek bizonyult arra, hogy mindenkit megismerjek az évfolyamból. Nem teljesen újként, de újoncként vágtam tehát bele ebbe a kalandba, amikor is szűk egy hétre bevettem magam egy sötét erdőbe – nem kevés alig-alig ismert emberrel

magam körül. Hozzá kell mindehhez tenni, hogy ráadásul nem is vagyok az a kimonodott „közösségi lény”. Így aztán igazi kihívást jelentett nekem ez az út.

Néhány társamnak jutott az a megtiszteltetés, hogy a vonaton, útban Sopron felé beoszthatták a szobákat. Engem egy olyan szobába soroltak, ahol egy ember kivételével senkit sem ismertem, mivel a többiek másik kupacba járnak. Megérkezésünk után előadást tartott nekünk Nádori illetve Marsi tanár úr a Soproni-hegységről, az előadások után mindenki választott két projektet, Nádori tanár úr pedig eldöntötte, hogy ki melyikben fog részt venni. Én a „Brennberg bányai kutatás” és a „tanösvény-készítés” között vacilláltam, s végül a tanösvényhez lettem beosztva.

Akkor ennek egyáltalán nem örültem, de utólag azt gondolom, hogy még jobban is jártam ezzel, mert a feladat különösen izgalmas volt. A nap végén az évfolyam bement a városba, ahol csibecsoportokra osztva feladatokat oldottunk meg Sopron nevezetességeihez kapcsolódóan. Ez azért is volt nagyon jó, mert amellet, hogy Sopron város történetével megismerkedtünk, még egy igazán kellemezet is sétáltunk.

Mint minden nap a táborban, a második reggelen is fél nyolc-

kor volt a reggeli, addigra el kellett készülni – nehéz ébredések voltak! A reggeli után öszszegyűltünk a nap főeseményére, a csibetúrára. A mi csibénk, az *Ági csibe* indult először útnak. Úgy tudtuk, hogy a táv húsz kilométeres lesz, s ez már önmagában is eléggé ijesztőnek tűnt. A túra hat különböző pontján hat különböző feladatot kellett megoldanunk. Az első állomáson egy kvízfeladatot kaptunk, a másodikon üvegeket kellett megtalálni, a harmadikon tárgyakat kellett kiszedni egy körből, a negyediken kis kártyákon lévő kérdésekre kellett válaszolni. A túra jó hangulatban telt, jót beszélgettünk. A negyedik állomás után viszont nem a következő állomásra kijelölt személyekkel, hanem a túrajelzést felrakó Jakab Péterrel találkoztunk, pontosabban utolértük őt, egy darabig együtt mentünk. A következő elágazásnál Péter elbizonytalanodott, hogy merre is tovább. Felhívott pár táborbélit, hogy megtudja, mi a helyes irány. Míg mi Péterre vártuk, megérkezett ugyanarra a pontra a *Gábor csibe* is. Pont akkor értek oda, amikor Péter befejezte a telefonálást, így nekik is rögtön egyértelművé vált, hogy nincs válasz a kérdésre: merre is van

az arra. Elindultunk a jobboldali leágazáson, mivel az tűnt a jó iránynak. A tóhoz lyukadtunk ki, oda, ahol a második állomás volt. Visszamentünk az elágazáshoz, s útközben találkoztunk a *Judit* és a *Péter csibével*, az elágazásnál bevártuk a *Timi csibét* is. Így lett a csibekirándulásból igazi „tömegrendezvény”. Elindultunk visszafelé egy másik útvonalon, de az se a jó út volt. Végül Péter felhívta Marsi tanár urat, és megbeszélte vele, hogy a tónál találkozunk. Marsi tanár úr pedig közölte, hogy nincs mese, meg kell csinálnunk az eredeti túrát, ehhez meg is mutatta a helyes utat. A teljes út állt újból előttünk! A húsz kilométerből így hát negyven lett, kora reggeltől késő estig tartott a kaland. Vacsorára farkaséhesen és persze hullafáradtan érkeztünk meg. A harmadik nap a projekt munkák elkészítéséről szólt. Minket, tanösvényeseket meg a Brennberg-bányaiakat Marsi tanár úr elvitt a kisbuszával. Mi kiszálltunk a Fehér úti tónál, ami a csibetúra második állomása volt, s elsőként körbejártuk a tavat. A projektünk célja az volt, hogy létrehozzunk egy tíz állomásból álló tanösvényt, melynek útvonalán be kellett azonosítani a különféle növény- és állatfajokat. Kiválasztottunk tíz szimpatikus helyszínt, és mindegyikről készítettünk fotót. A tó körül található növényeket begyűjtöttük, az áll-

latokat, amiket láttunk, lefényképeztük. Visszatérve a táborba elkezdtük a növények és az állatok beazonosítását. Mikor ezzel végeztünk, elkezdtük a táblák készítését, minden állomáshoz egyet-egyét. Ezzel a munkával el is telt a napunk, sőt, estére nem is sikerült az összes táblát befejezni, csak a következő nap délelőttjén végeztünk. Ebéd után ismét csibetúra, ezúttal azonban már csak hat kilométert kellett teljesíteni: a kilátóba fel és vissza. A mi csibénknek ez már meg se kotytyant. Este tábor tüzet gyújtottunk, szalonnát sütöttünk, beszélgettünk.

A tábor utolsó napja a projektbemutatókkal telt, meg délután az utazással – a természet vad dzsungeléből vissza a zajos és zaklatott, lebetonozott valóságba. Négy óra körül már a Keletiben voltunk, gyorsan eltelt nemcsak ez az utolsó nap, hanem az egész hét is. Bár időnként kicsit összeszorult a gyomrom, s furcsán éreztem magam annyi félig-meddig idegen ember között, az ötödik napra azért már kezdtem magam az évfolyamomban otthonosan érezni. Most pedig, amikor e sorokat írom, már egyenesen hiányzik a szabad levegő, a zöld erdő, no meg az egy hétre nagyszerűen összekovácsolódott tábori közösség.

Gulyás Ábel (8. évf.)
fotók: Chrenkó Tímea

Levél a rablónak

Kedves Rabló!

Nagyon furcsa úgy levelet írnom neked, hogy nem tudom, hogy pontosan ki is vagy, de azért megpróbálkozom veled. Szinte kizárólag annyit tudok rólad, hogy nagy Steve Jobs rajongó és kényszeres i-készülék gyűjtő vagy. Ez idáig még nem is lenne baj, de az azért már egy kicsit durva szerintem, hogy tiszteletreméltó kis gyűjteményedet sok másik ember iPhone-jából, iPad-jából, és iPod-jából gyűjtötted össze. Egyébként mit fogsz velük csinálni? Na jó, biztos nekem is jól mutatna a szobám falán körülbelül 4 millió forint értékű iKütyü, és biztos le tudnám rájuk tölteni az AppStore összes alkalmazását, de azon kívül szerintem, ha valakinek anyagi gondja van (már ha neked az van), akkor azt máshogy kell megoldani. Azt most nem tudom megmondani, hogy pontosan hogyan, de biztos nem úgy, hogy ellopja az összes kezébe kerülő drága tárgyat, és alkatrészenként vagy egészben (nem tudom, hogy mi a technikád) eladja. Szerintem Te sem örülnél, ha ellopnák az iPhone-odat, és biztos vagyok benne, hogy te is nagyon mérges lennél a tettesre. Gondolj csak bele, hogy rád is milyen sokan mérgesek. Nem rossz érzés tudni ezt? Vagy egész egyszerűen leszarod az egészet. Remélem, hogy nem. Valószínűleg nem fogsz válaszolni a „levélben” feltett kérdéseimre, de ezt nem is várom el tőled, hiszen hogyan tudnál, ugye.

Szóval kedves Rabló, nagyon remélem, hogy soha többé nem kerülsz olyan helyzetbe, hogy mások tárgyait kelljen ellopnod.

Üdvözlettel: Takács Iván Péter (9. évf.)

Kamerarendszer

A nevelőtestület döntése nyomán május végéig képrögzítő kamerákat szereltek fel az iskola közös helységeiben (csak a kisiskolai folyosókon és a közös terekben). Az alábbi tájékoztatást kapták meg május közepén a szülők:

- A kamerarendszer kiépítése nagy értékű lopások miatt történt, az ára 2,2 millió Ft volt.
- A kamerák csak képet vesznek fel, hangot nem.
- A berendezés 24-48 órára rögzíti a felvételeket.
- A kamerákhoz nem tartozik közvetlenül nézett monitor, a képeket csak „ügy” esetén lehet visszaneézni.
- Arról, hogy mi az ügy az érintett kisiskola patrónusai döntenek – bevonva egy külső szereplőt (általában a felelős iskolai vezetőt).
- A tárolás a kisiskola számítógépein történik.
- A felvételek megnézéséhez kód kell, ezt a kisiskolavezetők tudják.
- Nem használható másra felvétel, csak az adott ügy tisztázására. Egyéni kérésre nem, csak kisiskolai döntésre nézhető meg.

Az iskolából diákoktól, tanároktól eltulajdonított tárgyak

dec. 12-16.	10. évfolyam, témahét: iPad, iPhone, Android	
január	9. évfolyam: pénz 3 helyről	
február	10. évfolyam: iPad, 2 iPhone	
febr. 13-19.	10. évfolyam, Sítábor: iPad	
febr. 21.	10. évfolyam: iPhone	
febr. 22.	10. évfolyam: iPad	
febr. 22.	Testnevelés tanári: telefon, pénz	
febr. 27.	10. évfolyam: Android	
febr. 28.	10. évfolyam: iPhone	
febr. 29.	10. évfolyam: Android	
márc. 1.	10. évfolyam: Samsung	
márc. 12-16.	12. évfolyam, témahét: pénz, kulcs, lakcímkártya	
márc. 19.	13. évfolyam: telefon, kulcs, lakcímkártya	
márc. 19.	11. évfolyam: iPod	
márc. 19.	9. évfolyam: pénz, kulcs, diákigazolvány	

Kamera által homályosan

Mindannyian szemtanúi vagyunk egy iskola átalakulásának. Bár semmi sem változott, de újonnan fekete félgömbök mögül bámulnak ránk vissza kisiskoláinkat megfigyelő kamerák. Bár semmi sem változott, de jobban körülnézünk és jobban vigyázunk az értékeinkre. Bár semmi sem változott, de ott lapul bennünk, hogy akkor most mi is történik? Felesleges lenne a kamerarendszer? Ki a bűnös, és miért mi bűnhődünk? Bűnhődünk egyáltalán?

A február második hetében kezdődő lopássorozat egészen áprilisig elnyúlt. Telefonok, tabletek, pénztárcák, sőt: lakcímkártya és kulcs. Voltak már régebben esetek, de ez más volt: gyors és szisztematikus. Az AKG pedagógiai stábjá hetekig tehetetlenül nézte a történéseket. Aztán a rendőrség ajánlására megtörtént egy sok szempontból megkérdőjelezhető intézkedés: kamerákat helyeztek fel az Alternatív Közgazdasági Gimnáziumban. Ki hallott még ilyet? Az iskola, amely a szabadságot, a nyíltságot támogatja, most állandó felügyelet alá helyezi a tanulókat. De azért álljon meg a menet, hiszen nem katonák állnak minden sarkon, teljes fegyverzetben. Horn tanár úr nem az aulában felhelyezett óriáskivetítőn keresztül hívja fel figyelmünket, hogy társaink gyanús mozdulatait azonnal je-

lentsük. Ez még nem gondolatrendőrség. Itt nem tartunk, nem is fogunk. Minden kisiskolában 2-3 kamera található, amelyek napi 24 órán át működnek, és a tantermekbe nem látnak be. Fontos tudni, hogy a felvételek **48 óránként törlődnek**, és nincsen állandó képernyős ellenőrzés, a felvételeket visszanezni pedig csak egy incidens esetén szabályos.

De ne veszítsük el befektetett bizalmunkat az iskola vezetésébe. Igazgatónk legkevésbé sem akarja szabadságunkat csorbítani, hogy őszinte legyek: a tolvaj hozta ránk a bajt. Amikor senki nem adta fel magát az első körben, akkor az elkövetkező lopásnál táskákat és szekrényeket pakoltattak ki. Miután ekkor sem (és a következő kipakoltatásnál sem) jutottak a pedagógusok semmire, már csak reménykedni

tudtak. Ekkor jött a rendőrség, a kamerák ötletével. Kapóra jött a március 9-i szülői klub, ahol a megjelent tizedik évfolyamos szülők támogatták a megfigyelő berendezések felhelyezését. Nem győzöm hangsúlyozni, hogy a tanári kar ezt nem akarta, de mit tehet, ha egy – ezek szerint – profi bűnöző van az iskolában. Horn tanár úr elmondása szerint a pedagógusi testület minden egyes tagja elfogadta a kamerarendszer felállítását. Nemrég a szülőket is értesítették a változásról, minden visszajelző felnőtt üzenete pozitív, támogató volt. Nincs okunk tehát aggódni. Szeretnék néhány cinikus-szkeptikus gondolattal vitába szállni, amelyek szerint megváltozhat az iskolai élet a megfigyelés miatt. Mit csináltunk eddig szünetekben? Beszélgettünk, hülyültünk, ettünk, (házit írtunk) és mentünk a következő órákra. Ezek közül melyiket fogjuk abbahagyni, csak azért, mert egy kamera van a fejkünk felett? Teljesen biztos vagyok benne, hogy egyiket sem. Egyrészt éhen halni nem akarunk. A teljes némaság meg-

fogadásával nem megyünk semmire, hiszen a kamerák **hangot nem rögzítenek**. A házi írást nem kommentálnám – ti sem akartok nullást gondolom –, a hülyülést sincs miért, habár ebben az iskolában azt lehetetlen abbahagyni. Úgy érzem, az iskolai élet semmiben nem fog változni. A kamerarendszert nem tervezik egyhamar megszüntetni, hiszen egyrészt 2,2 millió forintjába került az iskolának, másrészt bármilyen jövőbeli incidenst könnyebb lesz majd lerendezni. Mindent félretéve, ki kell jelentenem, hogy az ég egyadta világon semmi nem tud megváltozni, csak a kamerák miatt. A lopások, az egy más téma, reméljük, az ügy minél hamarabb megoldódik.

Turczai Ádám (10. évf.)

A mindent látó szem

Nagy változások történtek az AKG életében: sorozatos lopások után az iskola vezetősége úgy döntött, hogy épületszerte biztonsági kamerákat fog felszereltetni. A Szubjektív szerkesztősége diákokat kérdezett arról, hogy mit szólnak az intézkedéshez, és hogy szerintük milyen változásokat fog ez hozni az iskola életébe.

„Én örülök neki, hogy van, szerintem nem fog emiatt semmi sem változni.”

„Nyomasztónak érzem a kamerák jelenlétét, de úgy gondolom, hogy ha az iskola vezetősége úgy érzi, hogy szükséges, akkor legyen, talán segíteni fog. Bár úgy gondolom, hogy aki bármi rosszat akar, az ezentúl majd vigyázni fog, szóval a tolvajok elkapásában nem biztos, hogy segít.”

„Szerintem jó dolog, hogy vigyáznak a holmijainkra, addig nem is lesz bajom a kamerákkal, ameddig valaki nem él vissza a felvételekkel.”

„Meglépetésként ért, hogy tényleg felszerelték a kamerákat. Eléggé nyomasztóak és zavaróak, hogy figyelnek, például a gardróbba, ahol eddig átöltöztünk, nyilvánvalóan ezentúl nem fogunk, de egyszer úgyis hozzá fogunk szokni.”

„Úgy gondolom, hogy a tolvajok ezentúl át fogják gondolni, hogy mit, mikor és hogyan csináljanak, szóval a lopások biztos ritkábbak lesznek, bár ezek az emberek nem nagyon tudják, hol a határ.”

„Szerintem ez a kamerarendszer több pontban is megsérti a jogainkat: először se minket se a szülőket nem tájékoztattak arról, hogy ilyen intézkedéseket tesznek, illetve nem kaptunk semmiféle papírt arról, hogy felvételek készülnek rólunk. Ha föl lesznek szerelve a kamerák, sokkal nehezebb lesz szünetekben ellazulni, kiengedni a gőzt. Kicsit úgy érzem, hogy ezzel az intézkedéssel az AKG sokat veszített, és úgy gondolom, hogy szégyen, hogy egyáltalán ilyen megtörténhetett itt.”

„Ha elkapják a tolvajokat, akkor mindenképp jónak tartom az ötletet, és szerintem, ha betartjuk a szabályokat, akkor a kamerák semmiféle változást nem fognak hozni.”

„Kicsit túlzásnak gondolom, de egy idő után csak hozzászokunk!”

„Az hogy felszerelik a kamerákat, egy szükséges, de rossz döntés, bár úgy gondolom, hogy aki eddig megtalálta a módját annak, hogy lopjon, az ezentúl is meg fogja. Bár szerintem az AKG-s életünkbe nem a kamerák hozták a negatív változást, hanem az, hogy elkezdődtek a lopások. Szóval mindenki vigyázzon az értékeire!”

Gálosi Dóra (8. évf.)

Mindenki depressziós

Dépression et des potes

Habkönnyű francia komédia, azaz hogyan kapcsolódj ki egy unalmas, monoton nap után.

Franck Maurícuszon nyaral gyönyörű barátnőjével, de nem telnek felhőtlenül a napjai. Minden ok nélkül be-durcázik, megsérti brazil táncosnőként dolgozó barátnőjét, így már repülnek is haza Franciaországba, ahol útjaik különválnak. Hosszú idő után találkozik újra három barátjával, az egyikőjük gyermekének születése alkalmából a kórházban. Már ahogy egyesével beesnek, abból le tudjuk vonni a következtetéseket, hogy milyen életet élnek, és hogy milyen figurára számíthatunk végig a film során. Franck, a szerencsétlen, újdonsült szingli pasi, William, az érzékeny, aki soha sem káromkodik, Benoit, a családalapítás miatt karrierjének búcsút mondott férfi és Romain, a zsidó optikus családból származó fiatalember (a színész Ary Abittan, a francia „George Clooney”), aki még felnőtt fejjel is szülei nyomása alatt áll. A

felállás kicsit emlékeztet a Másnaposok férfibandájára, de ebben a filmben valahogy nem tűnnek olyan erőltetettnek a poénok. Franck hazatérte után depressziót diagnosztizál nála az orvosa. A címben szereplő depresszió szó alapján arra is következtethetnénk, hogy ez valami szomorú művészfilm lesz, pedig az egyik legjobb vígjáték, amit eddig láttam. Francknak a „potes”-jai (haverjai) segítenek kilábalni a depresszióból. William anynyira aggódik haverjáért, hogy éjjel-nappal őrizni akarja, nehogy valami ostobaságot kövessen el. Minden nap másik haverja „vigyáz” rá, szerveznek számára különféle programokat. Mindenközben a haveroknak is megvan a maguk baja. William összeveszett a feleségével, Benoit-nak hiányzik a zenélés, amit, mint kétszeres apuka, hanyagolnia kell, Romain pedig a nőekkel van gondban.

Nem szeretném lelőni a poénokat, így csak annyit mondok, hogy a film során mindenki mélypontra kerül, a három haver rájön, hogy ők is depresszióban szenvednek (legalábbis ezt hozzák fel, mint kifogást a barátnők/feleségeik előtt), s mindent, amit csak lehet, elbaltáznak. Az elején három-segít-az-egynek felállás felcserélődik, és végül az egy-segít-a-háromnak felállás lesz belőle. S hogy mi lesz a film végén? Happy end mindenk felett! Rendeljétek meg DVD-n (neadjisten keressétek meg az interneten), mert Magyar-

országon nem játsszák ezt a filmet, valószínűleg nem is fogják. Az elejétől a végéig vinnyogva nevettem a filmen. Aki franciául tanul, annak különösen ajánlom, mert egyszerű a nyelvezte és jól érthetően beszélnek benne a szereplők. Jó mozizást!

Varga Dóra (11. évf.)

Dépression et des potes
(2012, 95')

Rendezte: *Arnaud Lemort*
Szereplők: *Fred Testot, Jonathan Lambert, Ary Abittan*

Szilvás csirke

Nevével ellentétben ez nem egy gasztronómiai történet, még csak nem is egy szakácsról szól. Ez Marjane Satrapi, a Persepolis író-nőjének új filmje.

Nagy várakozással ültem be a moziba, és nem kellett csalódnom. A szilvás csirke a humoros jelentek ellenére a Persepolis-szal ellentétben egy kökémény dráma. A történet főszereplője egy hegédűművész, Nasszer-Ali, aki, miután kedvenc hangszere el-

törik, nem akar tovább élni. A film Nasszer-Ali utolsó nyolc napját követi nyomon, és közben az ő emlékeiből tudhatjuk meg, miért választja inkább a halált. A film első fél órája tele van vicces jelenetekkel, igazából az utolsó tizenöt perc az, ami na-

gyon durván sírásveszélyes. A filmet azoknak ajánlom, akik szeretik, ha egy film elgondolkoztatja őket. Ez a film garantáltan megteszi.

Gyórfi Rozi (8. évf.)

Szilvás csirke
(*Poulet aux prunes*, 2011, 93')

Rendezte: *Marjane Satrapi, Vincent Paronnaud*
Szereplők: *Mathieu Amalric, Golshifteh Farahani*

Előzményfilmek

Tizenegy éve Peter Jackson úgy döntött, hogy elkészíti J. R. R. Tolkien világhírű könyvének, a Gyűrűk urának a filmes adaptációját. Egy elképesztő filmet készített, ami az egész világot bekebelezte, de az nem jutott eszébe, hogy a legelső könyvet is megcsinálja. 2003-ban elkészült az utolsó film, és ezzel lezárult a trilógia. Most leforgatják a legelső könyvet is (A Hobbit, 1937), előzményfilmként.

Kérdezem én, miért, miért nem lehet úgy hagyni a világsikerű filmeket, úgy, ahogy vannak? Én a Gyűrűk urán nőtem fel, és nem szeretném, hogy csináljanak egy filmet, ami felesleges, mert mindenki tudja, hogy mi történt a filmek előtt. Egy másik előzményfilm, a Prometheus – az 1979-ben elkészített A nyolcadik utas: a Halál (Alien) című filmnek az előzmény-történetét láthatjuk hamarosan.

Én csak a nyolcadik utast látam, és biztos nem fogom megnézni a Prometheus-t. A lényeg az, hogy valószínűleg nemcsak a közönség szórakoztatására csinálják ezeket a filmeket, hanem inkább azért, hogy több legyen a bevételük. Aki akarja, persze nézze meg ezeket a filmeket (ahogy én is tenni fogom a Hobbittal).

Szabó Borbála (8. évf.)

A hobbit - Váratlan utazás
(*The Hobbit: An Unexpected Journey*, 2012. december 13.)
(*The Hobbit: There and Back Again*, 2013. december 13.)
Rendező: Peter Jackson
Szereplők: Martin Freeman, Ian McKellen, Elijah Wood

Prometheus (2012. június 7.)
Rendező: Ridley Scott
Szereplők: Michael Fassbender, Noomi Rapace, Charlize Theron

Förtelmes főnökök

A film három barátról, Nick Hendricksonról (Jason Bateman), Dale Arbusról (Charlie Day) és Kurt Buckmanról (Jason Sudeikis) szól, akik mindent megbeszélnek, többek között azt is, hogy mit kell elszenvédeniük munkájuk során főnöküktől. Egyikük főnöke szexmániás, a másik főnök a volt főnök „agyilag zokni, kokós” fia, a harmadik pedig egy megalomániás elmebeteg. Egy kocsmázás alkalmával először csak viccként, majd komoly elhatározásként merült fel az, hogy egy bérgyilkossal meggyilkoltatják feletteseiket. A környék legveszélyesebb kocsmájában kerestek tervükhöz megfelelő végrehajtót. Anyabaszó Jones személyében meg is találták a szakembert, aki pottom 5000 dollárért akart segítséget nyújtani nekik, ami – mint később kiderült –, tanácsadást jelent. Jones terve alapján a fiúknak egymás főnökeit

kell elintézniük. A történések felgyorsulnak, és a főnökök – véletlenekből adódóan – egymást, majd magukat intézik el. A film alapvetően trágár hangvételű, szóban és cselekvésben is. A film alapvetése, azaz, hogy likvidálni akarják a főnökeiket, egy eléggé szokatlan, bizarr ötletnek bizonyult számomra. Eleinte az ember meglepődik, felháborodik a stílusukon, azonban később, ahogy a színészek azonosulnak karaktereikkel, akár még bele is tudja magát élni az ember. A film színészei ebben a szokatlanul szókimondó vígjátékban nem először mutatják meg tehetségüket, és ez a tehetség sokat emel a film színvonalán. A főnökökről általánosságban elmondható, hogy hatalmukkal visszaélve manipulálják beosztottjait, azaz a főszereplőinket. Éppen ezért érthető, hogy miért akarnak meglévő helyzetükön mihamarabb változtatni.

A film alkotói kicsit eltúlozták a probléma lehetséges megoldásának mértékét, számomra ez az egész művet egy kissé komolytalanná tette. A párbeszéd fordítása illetve szöveggörnyezetbe illesztése néhol oda nem illő, mi több, nevetségesen trágár. Azonban el kell ismerem a színészi gárda tehetségét. Már több vígjátékban láttam játszani őket, és ebben a műben sem csalódtam. A cse-

lekmény kétségtelenül izgalmas, bár egynél többször nem érdemes megnézni.

Szigeti Nóra (11. évf.)

Förtelmes főnökök
(*Horrible Bosses*, 2011, 100')
rendező: Seth Gordon
Szereplők: Jennifer Aniston, Colin Farrell, Kevin Spacey, Jamie Foxx, Donald Sutherland

Avengers - Bosszúállók

Popcorn, kóla, szuperhősök. Mi kellhetne még ezeken kívül egy tökéletes szombat délutáni mozihoz?

Semmi más. Az Avengers egy tökéletes popcorn film, hisz tele van szuperhőssel. Hulk, Vasember, Amerika Kapitány, Fekete özvegy, Hawkeye, Thor, mind szembeszállnak a gonosszal, vagyis a félisten Lokival és az ő hadseregével.

Beültem a moziba, és arra gondoltam: biztos nem lesz rossz, de nem hinném, hogy valami nagyra számíthatok. Aztán körülbelül 10 perc múlva már nem figyeltem semmi másra, csak arra, ami a vásznon zajlott. Mert nálam beütött az,

bumm, a film magával ragadott. Amikor megláttam a titkosügynököt játszó Samuel L. Jaksont (Star Wars – Windu mester) és a segédjét, Cobie Smulderst (How I Met Your Mother – Robin) valahogy már éreztem, hogy a szereplőválasztás tökéletes. És igazam is lett, hiszen a szuperhősöket alakító színészeket már láthatuk a karakterekről szóló korábbi filmekben is, mint a bolygó megmentőit, de együtt egy csapatként zseniálisak.

Habár a történet nem túlságosan különbözik a műfajban megszokottól – vagyis gonosz, szuperhős(ök), világmegmentés –, ezt a filmet egyedivé teszi a humora, illetve az, hogy az ember nem tudja, merre kapja a fejét, mert mindig mindenhol történik valami.

Kezdeté után 143 perccel a néző föláll, és tudja, hogy a film, amit látott, nem egy Oscar-díjas alkotás, de egyszerűen azt érzi, hogy meg akarja nézni még egyszer, de azonnal. És aki azt meri állítani, hogy ezt a filmet csak fiúk élvezik, az jöjjön, és nézzen szembe velem.

Bosszúállók (The Avengers, 2012, 142')

*Rendezte: Joss Whedon
Szereplők: Samuel L. Jackson, Robert Downey Jr., Mark Ruffalo, Scarlett Johansson*

Gálosi Dóra (8. évf.)

The Artist - A némafilm

Már talán a dédnagymamáink sem emlékezhetnek arra az időszakra, amikor még csak némafilm volt. Csak zene és semmi beszéd.

A moziban telt ház volt. Mindenki kíváncsi volt a francia filmre, ami megnyerte az Oscar-díjat. Bevallom, én nem hittem, hogy ilyen jó film lesz, de ahogy vége lett, rögtön megváltozott a véleményem. Az egész film igazából az újuló korról szól, vagyis arról, hogy felejtjük el az öregeket, és fedezzük fel új tehetségeket. 1927-et írunk, George Valentin a legjobb némafilm. George-ot mindenki imádja, de amint betoppan egy ifjú hölgy, Peppy Miller, aki elkezd szerepelni a hangosfilmekben, ő lesz az új csillag, George pedig elfelejtő-

dik és elszegényedik. Az ifjú hölgy pedig nem más, mint akit a nagy némafilm, George fedezett fel.

George Valentin élete a szelmünk előtt pergett le. Először gazdag és fényűző életet élt, aztán egyre csak szegényedik, és a végén már semmije sem maradt, csak ő, az emlékek és a hűséges kutyája. Peppy Miller, az ifjú színésznő mindig is szerette a férfit, ezért befogadja egy baleset után, míg a színész össze nem tudja szedni magát. Így, hogy nem volt szöveg, és minden érzelmet és hangot a zenével kellett megoldani, va-

lahogy még élvezhetőbb volt a film. A főszereplő csodálatos volt, a nő elbűvölő, ketten pedig egy csodálatos párt alkottak – ezt bizonyítja az utolsó nagy finálé, ami mindenkit meglepetésként ért.

The Artist - A némafilm (The Artist, 2011, 100')

*Rendezte: Michel Hazanavicius
Szereplők: Jean Dujardin, Bérénice Bejo, John Goodman*

Szabó Borbála (8. évf.)

Nem lesz ez már kicsit sok?

Szerintem ez egy teljesen jogos kérdés, ha az Amerikai pite nyolcadik részéről beszélünk. Ez a vígjátéksorozat mindenki számára jelent valamit, az szinte lehetetlen, hogy valaki egyik filmet se látta. Az újabb rész – Amerikai pite: A találkozó – sokaknak már egy kicsit (vagy nagyon) sok, de lehetnek olyanok is, akiknek még ez is újabb élményt nyújthat. De vajon nem túlzás az, hogy ez már a nyolcadik rész?

Véleményem szerint ez a rész is ugyanolyan jó, mint a többi, talán még jobb is, mivel a srácok találkozója nagyon hasonlít az első, azaz az én egyik kedvenc részemre. Rengeteg poén és kínos helyzet itt is megismétlődik, amik a korábbi részekben nem nagyon voltak megtalálhatóak.

Az egy kissé már sablonos, hogy az öt jó barát, semmit sem változva, mintha nem telt volna el több mint tizenhárom év az érettségi óta, ugyanolyan lendülettel bulizik. Az érettségi találkozó apropóján hazalátogató fiúk abba próbálják magukat beleképzelni, hogy még az

érettségi előtt állnak, és csak a buli van, más semmi. Ezt főleg Stifler próbálja elhitetni magával és a többiekkel is, amitől a végén mindenki besokall. Jim immáron apaként tér vissza szülői házába, fiával és Michellel. Köztük – ahogy sok más párral a környezetükben – nincs minden rendben...

Nem akarom lelőni se a vicceket, se a cselekményt előre. Aki idáig szerette az ezelőtti részeket, annak ez is fog tetszeni, mivel ugyanolyan poénokkal, hasonló cselekményekkel és pár bizarrabb jelenettel rendelkezik a film. Ha szereted a könnyed, szórakoztató és agya-

ment vígjátékokat, akkor csak ajánlani tudom ezt a filmet.

Az egyszer biztos, hogyha úgy döntötök, hogy megnézik a filmet, sok türelemmel és kipihenve menjetek, hiszen csak úgy lehet ezen jól szórakozni. Talán még azoknak is érdemes elmenniük, akiknek a korábbi részek egyáltalán nem vagy csak egy kicsit tetszettek, mert ez talán egy kicsivel jobb, mint

a többi.

Személy szerint én sok résznl besokalltam, de volt, amikor én is jót nevettem.

Szigeti Nóra (11. évf.)

*Amerikai pite: A találkozó (American Reunion, 2012, 114')
Rendezte: Hayden Schlossberg,
Szereplők: Jason Biggs, Alyson Hannigan, Seann William Scott*

Életrevalók

Egy történet egy rokkant emberről és egy börtönből frissen szabadult zűrös fekete srácról. De nem nyálas, hanem szórakoztató.

Habár már közel öt hónapja fut a moziban, nemrég még mindig teltházas vetítésen láttam a francia sikerfilmet. Sokan mondták már, hogy nézzem meg, mert ez egy vicces film, ami nem egy hétköznapi témát dolgoz fel. Mikor kijöttem a vetítőteremből, úgy éreztem, nem kellett csalódnom.

A történet Drissről (Omar Sy), a zűrös életű fekete srácról és egy nagyon gazdag, ám egy balesetben nyaktól lefele lebénult férfiről, Phillipe-ről (François Cluzet) szól.

Phillipe-nek szüksége van egy ápolóra, így kíváncsiságból felveszi Drisst. A srác soha nem dolgozott még sérült ember mellett, így nem sok tapasztala-

ta van. Ahogy egyre jobban belejön új munkájába, úgy ismeri meg közelebről felettesét, és így lesz a munkakapcsolatból rövid időn belül barátság.

Soha nem gondoltam volna, hogy egy ilyen témát ennyire viccesen fel lehet dolgozni. De ez a film nemcsak hogy vicces volt, hanem igényesen szórakoztató is. Nem volt tele erőltetett poénokkal, inkább az emberi lélek viccesebb oldalát mutatta be. Egy-egy beszéláson, félresikerült mozdulaton az egész nézőközönség együtt nevetett, és ilyet már rég tapasztaltam. Driss nyíltszívűsége és jóakarása, illetve Phillipe élethez való hozzáállása mindenkit lenyűgözött a teremben.

Ezt a filmet mindenkinek tudom ajánlani, kortól, nemtől, érdeklődési körtől függetlenül, viszont egy dolog feltétlen szükséges hozzá: a szórakozni akarás.

Gálosi Dóra (8. évf.)

*Életrevalók (Intouchables, 2011, 112')
Rendezte: Eric Toledano,
Olivier Nakache
Szereplők: François Cluzet,
Omar Sy*

Ha nekem nem elég a kávé

„Jó reggelt mindenkinek! Ez itt X rádió Y reggeli műsora, Z-vel.” Ha a napodat rádióhallgatással kezdod, neked is ismerősnek tűnhettek a fenti szavak. Én így teszek, és őszintén szólva, eléggé elegem lett abból, hogy szinte mindenhol találok valami kivetnivalót a műsorokban. Kicsit hát körülhallgatóztam, és így született ez a cikk. Reggeli rádiószemle következik (teljesen szubjektíven, senki magára ne vegye).

A mai típusú reggeli rádiózás úttörője kétség kívül az először 1999-ben felcsendülő Bochkor Gábor és Boross Lajos által vezetett Bumeráng, amit annak idején a Sláger rádión hallgathatott a nagyérdemű (a Bumeráng előtt a két műsorvezető felváltva vezette a reggeli műsort a Danubius rádión). Azóta csatlakozott a csapathoz Voga János, és a műsor is átköltözött a Neo FM-re. A műsor annak idején tarolt a hallgatási listákon, hiszen nem volt olyan ellenfél, aki a szórakoztatást ilyen minőségben művelte volna. Amikor a Sláger rádió megszűnését bejelentették, a rajongók reménykedtek, hogy az új állomás vezetősége szerződést fog kínálni Borossék-nak. Csakhogy ez nem így történt, és így a konkurens Class FM-en startoló Morning Show maradt egyedül (róluk lesz még később szó), mint szórakoztató műsor.

Így amikor a Neo FM mégis felkínálta azt a szerződést Bochkorék-nak, igencsak nehéz dolguk volt az újraindulással.

És hát lássuk be, nem is sikerült maradéktalanul a dolog. Sőt, az a műsor, amit napjainkban hallgathatunk, még csak meg sem közelíti azt a régi csillogást, amit anno, az évtized elején sikerült produkálni. Tisztában vagyok vele, hogy a nevek vonzó dolgok, és tisztelem is a Bumeráng műsorvezető-csapatának médiában elért eredményeit. De nem tudok azon csodálkozni, hogy Boross Lajos nemrég bejelentette, hogy nyugdíjba vonul. A műsor talán legnagyobb problémája az, hogy Bochkor Gábornak már nem elég a neve ahhoz, hogy ellensúlyozza, hogy bizony vannak dolgok, amikhez nem sikerül értelmesen hozzászólnia. Azon a reggelen, amikor én hallgattam őket, éppen az

Boross-Bochkor

volt a legfőbb téma, hogy van-e nő és nő közötti Igaz barátság. Öt perc után oda sikerült eljutniuk, hogy a nők bizony csak katalógusnézegetésre és az egymással való rivalizálásra alkalmasak. Amikor már 10 perce lehettem fültanúja ennek a remek műsornak, már komolyan azon gondolkodtam, hogy egy baseball ütővel szétcsapom a rádiót. Igazán tudom azokat az embereket sajnálni, akik valamiért nem tudnak megválni a Bumerángtól, és ezt hallgatják minden reggel. Persze biztos megvan mindenkinek a saját véleménye, ahogy nekem is, és az én véleményem az, hogy a műsor rossz.

Az viszont vitathatatlan és számszerűen igazolható tény, hogy Magyarországon a lehallgatottabb kukorékolást a Class FM Morning show-ja adja. Természetesen itt is a nevek jelentik a húzóerőt, hiszen Sebestyén Balázs napjaink egyik legnépszerűbb médiasztárja, Rákóczi Ferit szeretik nézni és hallgatni az emberek, Vadon Janinak volt már saját műsora, és Balázs oldalán is láthattuk már, mint társműsor-

vezetőt. De sajnos ők se tudnak sokkal jobb eredményt produkálni, mint a fent említett Bumeráng. Talán az értelmi színvonal kicsit magasabb, és az emberek is jobban meg vannak becsülve, de a műsorvezetők túl sok időt elvesztegetnek a média elemzésére, közlekedési infók beolvasására és egymásra. Mire eljutnak egy értelmes témáig, addigra pont annyi az idő, hogy következhet a reklám, a hírek vagy esetleg a zene. Ha pedig az aktuális szünetnek éppen vége, kezdődik az egész körforgás előlről. Pozitívum, hogy az emberek véleménye tényleg érdekli őket, szinte mindig, mindenben megkérdezik a hallgatóságot, és kedvesek a hallgatóikkal, nem nézik le őket. Ha úgy gondolod, hogy reggelente olyan műsort kell hallgatnod, amire rá lett ragasztva a „ne vessünk együtt” címke, még mindig sokkal jobban jársz a Morning Show-val, mint a Bumeráanggal.

Legvégre pedig a nemrég új arculatot kapó Petőfi rádió reggeli ébresztője maradt. A műsor Talpra magyar! néven

Talpra magyar!

fut, ami már sokat elmond arról, hogy mit fogunk hallani. Alapvetően ez egy zeneszervezés lenne, de Buda Márton (ő a műsorvezető) meglehetősen szereti hallgatni a saját hangját. És sajnos nem csak hogy a hangját szereti hallgatni, hanem szeret poénkodni is. Ami nem lenne baj, ha vicces lenne, csak hát nem az – inkább mindjártfőbelövömmagam hangulatom támad tőle. És ezzel el is érkeztünk Buda

Márton másik nagy problémájához. Ez pedig nevezetesen az, hogy minden zenéhez valamilyen érzést vagy hangulatot társít. Ma reggel a Subways It's a party-jához sikerül betársítani az addigordítokamígnemredek érzést, ami, lássuk be, nem nagy teljesítmény. Amúgy a műsorral nincs nagy baj, a zenék teljesen rendben vannak, és a reklám/zene elosztás is megfelelő.

Remélem, segítettem a

reggeli kávé-kiegészítő a továbbiakban!
kiválasztásában, mindenkinek jó reggelt kívánok

Gálosi Dóra (8. évf.)

Az Oscar nyomában

A Vaslady

Bevallom, gyengébb filmre számítottam. Sokkal gyengébb filmre, mivel a kritikusok iszonyúan lehúzták. A kritikák vizsgázatéri fordulatai voltak, hogy ez egy „gyengécske Vaslady”, illetve hogy „nem arról szól a film, amiről kellene” stb. Én viszont ki merem jelenteni, hogy a Vaszladynél jobb film nemcsak a tavalyi, de talán még az azelőtti évben sem készült.

A film Margaret Thatcher élettörténetét mutatja be, végigkövethetjük, miként lett egy fűszeráros magának való, csendes leányból a világ egyik legnagyobb politikusa, valamint azt, hogy mi lett belőle, miként végezte öregkorára. Különösen érdekes ez az alkotás az öregedés ábrázolásának szempontjából: megdöbbentő szembesülni azzal, hogy milyen hatással van ránk, emberekre az idő múlása, hogyan épülünk le szellemileg és fizikailag, hogyan veszítjük el egykori önmagunkat. A film egésze az öreg, szenilis Margaret Thatcher egyetlen napján játszódik, az emlékképeiből

kapjuk meg az élettörténetét.

Az első emlék a fiatal Margaret-ről szól, aki a fűszeráros apa családi vállalkozásában dolgozott. Édesapja emellett szerepet vállalt a helyi politikai életben is, a kisvállalatok érdekeit védte. Margaretre az édesapja értékrendje gyakorolta a legnagyobb hatást, az általa vallott nézetek később is vissza-visszatértek a politikájában. Mivel családi háttérével, ráadásul nőként nem tudott volna az angol parlamentbe bekerülni, hozzáment egy gazdag üzletemberhez, Denis Thatcherhoz (Jim Broadbent), aki egész életére társává vált. Margaret a filmbeli

egyetlen napon is állandóan beszélt a férjéhez, jóllehet ő akkor már 8 éve halott volt, csak a hallucinációiban jelent meg. A film szigorú értelemben vett története tulajdonképpen az ezzel a hallucinációval való leszámolásról szól, és az, hogy ez végül sikerül, megint csak ennek a nőnek a hihetetlenül erős akaratát bizonyítja. Nem lehet véletlen, hogy Phyllida Lloyd, a film rendezője Margaret Thatcher élettörténetének feldolgozása során éppen ezt a két ellentétes pólust állította a középpontba: az öregséget és magatehetetlenséget, valamint az erős, minden akadályt leküzdő akaratot.

Amikor az ország igen rossz helyzetbe került, és a konzervatívoknak nem volt megfelelő jelöltjük, akkor ez a fiatal női politikus, bár nem sok reménnyel, mégis úgy döntött, hogy elindul a választásokon, amit 1975. február 11-én meg is nyert. Nemcsak hogy ő lett az első női brit miniszterelnök, hanem egyúttal a világ első vezető női politikusa is. Mint ahogy a cím is elárulja, Margaret Thatcher keménykezü vezető volt, nem véletlenül híresült el a történelemben „Vasladyként”. A gazdasági megerősödésért tett intézkedései miatt tízezrek kerültek nyomorúságba, sorozatosak voltak Anglia utcáin a

tüntetések ellene. Egy kis angol szigetért, Falklandért háborút indított Argentína ellen, holott nyilvánvaló volt, hogy az összececpásokban katonák százai fognak meghalni. Mégis a háború mellett döntött. Elszántsága meghozta gyümölcsét: a fegyveripar megerősödése gazdasági fellendülést indított el. Háromszor választották meg miniszterelnöknek, és a legvégén sem a nép fordult ellene, hanem saját emberei árulták el.

A film egy kiváló dráma a világ egyik legnagyobb politikusának felemelkedéséről és bukásáról. A Vaszladyt alakító Meryl Streep bebizonyította, hogy nem érdemtelenül ő a legtöbbször jelölt színésznő az Oscar történetében – ebben a filmben is hatalmasat alakított. Tökéletesen játszotta el mind a keménykezü elnököt, mind a múltjával, nehéz döntéseivel számot vető öregasszonyt. Teljesen megérdemelten kapta az Oscar-díjat, maga a film is azt érdemelte volna.

Gulyás Ábel (8. évf.)

A Vaslady

(*The Iron Lady*, 2011, 105')

Rendezte: Phyllida Lloyd

Szereplők: Meryl Streep,

Jim Broadbent

Küzdelem a háрпиákkal

„Tudod, én nem akartam félvér lenni. Ha azért olvasod ezt a könyvet, mert azt gyanítod, hogy te is félvér vagy, azt ajánlom, most csukd be, és ne is olvasd tovább! Bármit is hazudott a születéséről az anyukád vagy apukád, hidd el nekik, és próbálj meg normális életet élni!” - kezdi könyvét Rick Riordan a Percy Jackson és az olimposziak sorozat első könyvében. Egy ilyen kezdés után ki ne olvasná tovább?

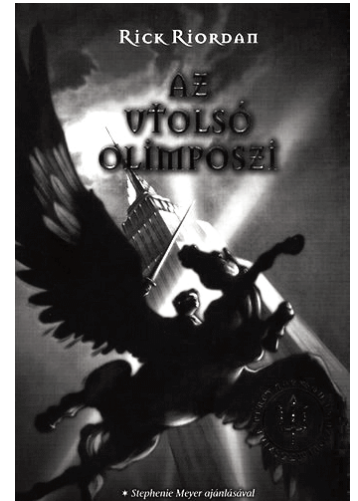
A regény keretétül a görög mitológia szolgál. Mivel az olimposzi istenek halhatatlanok, ezért ma is köztünk élnek, csak kicsit másképp. Az istenek lakhelye a 21. században az Empire State Building 600. szintjén található, de ezt az egyszerű halandók nem látják a „köd” miatt, mint ahogy sok más dolgot sem, amit nem képesek felfogni. A háрпиák buszon utaznak, a bőrkabátot és napszemüveget viselő Árész Harley Davidson motoron jár, és a legtöbb gyorsétteremben is szörnyek a kiszolgálók. Hatalmi harcuk befolyásolja az emberiség történelmét, mindennapi életét. Például az 1939-45 között zajló háborúban Zeusz és Poszeidón fiai kerültek szembe Hádész gyermekeivel, ezt mi,

halandók egyszerűen csak II. világháborúnak neveztünk el. Amit mi képességbeli hiánynak vagy betegségnek vélünk, az valójában az isteni származás bizonyítéka. A félisteneknél diszlexiát állapítottak meg, pedig görög szövegek olvasásával semmi gondjuk nem akad. Akinek figyelemzavara van, az többet képes látni a világból, a hiperaktivitás pedig jelzi a harctéri reflex továbbélését, ami nélkülözhetetlen a félvérek életben maradásához.

A történet főszereplője Percy (Perseus) Jackson, 12 éves „problémás” fiú, akinek minden balul sült el a környezetében, s már több iskolából is eltanácsolták, mert a legtöbben nem tudják, miért történnek körülötte különös dolgok. Anyja,

hogy megvédhesse, nem árulja el neki származását, ezért kezdetben Percy maga sem tud apja hollétéről, valamint isteni származásáról sem. Egészen addig, amíg egy osztálykiránduláson matektanára háрпиává nem változik, és akitől meg kell védenie az életét egy golyóstollal. Miután ráébred félistenségére, feladatot kap, hogy mindössze 10 nap alatt találja meg és adja vissza Zeusz elloptott villámját, és nem mellesleg, hogy békét teremtsen a háborúhoz készülődő Olimposzon. Küldetésének teljesítése során találkozik és megküzd a görög mitológia gonosz lényei: a háрпиákkal, a Medúzával és a Kimérával. A szörnyek őserővel rendelkeznek, újra és újra meg lehet őket ölni, de hiába halnak meg, mindig újjáélednek.

A Villámtolvaj a Percy Jackson és az olimposziak sorozat első része. Az eddig csak felnőtt könyveket író Rick Riordan első kötete, amit a fiatalabb korosztálynak ajánl. 2012. áprili-

sig már a további négy kötet is megjelent. Én most olvasom a befejező részt, és kicsit sajnálom, hogy vége lesz. De ha kinyitom bármelyik fejezetnél, hiába tudom, hogy mi fog történni, mindig szívesen olvasgatom.

Vidák Brigitta (9. évf.)

Rick Riordan: Percy Jackson és az olimposziak (sorozat) Könyvmolyképző Kiadó Kft.

Az éhezők viadala

Ki tudna elképzelni egy olyan világot, ahol 24 gyereket minden évben összezárnak, hogy öljék meg egymást. Én például el tudnék képzelni egy ilyen országot.

Katniss Észak-Amerika romjain él anyukájával és húgával. Mikor 12 éves húga neve először kerül bele a gömbbe, és őt húzzák ki, Katniss jelentkezik helyette a halálra. Az ország fővárosába viszik, Peetával, a 12. körzet fiú kiválasztottjával együtt. Nekem már itt nagyon tetszett a könyv, mert már sejtettem valamit. Az országot uraló Kapitólumban minden ki-

választott edz a viadalra, majd az utolsó nap, a viadal előtt egy interjút készítenek minden fiattal. Peeta ott vall szerelmet Katnissnek, aki először nem fogja föl, hogy róla van szó, de aztán belemegy a „12. körzet elátkozott szerelmespárjai” játékba, és így tudják túlélni a rájuk váró borzalmakat. Másnap az arénában megszólal a kezdetet jelző gong, ekkor kezdetet veszi a mérszárlás. Katniss először egyedül küzd, de aztán szövetséget köt a tizenkét éves Rutával. Van egy tervük, ami eleinte tökéletesen működik, de csak eleinte. Mikor olvastam, majdnem elsírtam magam,

mert mégiscsak egy fiatal kislányról van szó. A Kapitólum úgy dönt, hogy két győztes lehet, de csak abban az esetben, ha egy körzetből valók. Katniss megkeresi Peetát, és együtt próbálják megnyerni a viadalt. A sok szerelem és hazugság mély benyomással lehet az olvasóra, én nem tudtam letenni a könyvet, annyira jó volt. Végül egy meglepő fordulat következik, de ezt nem mondom el, mert akkor nem lenne izgalmas a történet.

A könyvben már szállóigévé vált mondattal búcsúzom: „Maradjatok életben!”

Szabó Borbála (8. évf.)

Suzanne Collins: Az éhezők viadala (The Hunger Games, 2008, 300 o.) Agave Könyvek

Berlin, a modern európai mintaváros

Az ember azt hinné, hogy Németország fővárosa nem egy nagy durranás. Nem olyan ősi kultúrváros, mint Párizs vagy Róma, nem művészeti központ, mint Firenze, és híres palotái sincsenek, mint Bécsnek vagy Szentpétervárnak. De aki azt hinné, hogy Berlin nem veheti fel a versenyt Európa vagy a világ akármely városával, az nagyon meg fog lepődni, ha egyszer elmegy. Én nemrég jártam ott.

Berlin az európai városok között nagyon újnak számít. Első említése az 1200-as évek elejéről származik. Jelentős városá a XVIII. században vált, ekkor lett ugyanis a

születő nagyhatalom, Poroszország központja. Az ezt követő százötven-kétszáz évben Berlin folyamatosan épült és bővült. Amikor 1871-ben Németország porosz vezetéssel egyesült, Berlin lett a főváros. A XX. században Berlin a történelem egyik legfontosabb színtere volt, gondolva az I. és II. világháborúkra és a hidegháborúra is. Mindenki tudja, hogy itt emelkedett a berlini fal, amit 1989-ben az ünneplő tömeg döntött le. Azóta Berlin csak épül és fejlődik. Ber-

linben mindig épül valami, minden hosszabb utcában legalább két épületen dolgoznak. A keleti városrészt annyira felújították, hogy az ember nem hinné el, hogy valaha is a keleti blokkhoz tartozott. A köztisztaságról annyit, hogy szemetet sehol nem látni, a metró tiszta, a parkok rendezettek. Az emberek mindenhol kedvesek, segítőkészek és udvariasak voltak.

A berlini múzeumokban a kiállítások ötletesség, látványosság és színvonalosság terén egész Európában egyedinek számítanak.

Összegezve: Berlin ma már minden városnak a mintája lehetne. Igazából Budapestnek is jót tenne egy kis adag Berlin...

Gyórfi Rozi (8. évf.)

Miért van divat?

Ha azt mondjuk, divat, mindenkinek a nagy divatcégek és a magazinokban lévő modellek jutnak az eszükbe – és ez teljesen normális. A divatcégek határozzák meg a divatot, és azok a ruhák, amiket a Chanel, a Gucci, a Louis Vuitton vagy a Dolce & Gabbana piacra dob, megfizetetlenek. Persze ezeket a ruhákat próbálja leutánozni a Zara, a Bershka, a Stradivarius, a H&M. Akik szeretnének divatosan öltözködni, leg-

többször itt vásárolnak, de azok is vásárolhatnak itt, akik nem biztos, hogy divatosan öltözködnének. Az én elképzelésem szerint felesleges a divat, mert ha mindenki divatosan öltözködne, nem lehetne megkülönböztetni az embereket, senkinek sem lenne egyénisége, és senki nem lehet önmaga. Az öltözködés az önkifejezés egyik formája, és ha úgy öltözködsz, ahogy akarsz, akkor máris van egy stílusod. De ha úgy öltöz-

ködsz, ahogy a magazinokban a modellek, akkor csak egy leszel a sok közül. Persze én nem leszolni akarom azokat, akik divatosan öltözködnének, csak elmondom a saját véleményemet erről. Ha azt akarod, ne csak szép, kedves, jó fej legyél, hanem tűnj ki a tömegből az öltözködéseddel. A divatnál fontosabb a stílus és az egyéniség.

Szabó Borbála (8. évf.)

Apró titkok

Nagy élvezettel tanulmányozom nap mint nap a francia fiatalok és idősebbek öltözködését, érthető módon leginkább a lányokét. Annyira izgat, hogy megfejtssem azt a kis titkot, amitől mindenki tökéletesnek néz ki, izgalmasnak és ellenállhatatlannak.

Ha úgy szeretnék felöltözni, mint egy francia, ahhoz nem kell túl sok dolog. Kihagyhatatlan kellék minden korosztályban a zakó. Mindegy, hogy milyen szabás, milyen anyag vagy szín, a lényeg, hogy legyen egy zakónk. A legtöbb embernek fekete színű van praktikusán, hisz az illik mindenhez. A zakó ujját mindenki feltűri, legalább egy picit.

A második legnépszerűbb része az öltözködésnek az óra. Kivétel nélkül mindenkinek van egy vékony, leginkább arany pántú órája, ami inkább hasonlít egy karkötőre, mint órára. Ez mindig kicsit lazábban van a csuklójukon, sohasem tapad hozzá teljesen. Az óra mellett egy-

két vékonyabb karkötőjük szokott lenni, de sosem viszik túlzásba. Egy-két vékonyabb lánc az egyik karon, és kész, ezzel a bizsuknak vége. Nyakláncot és gyűrűt kevesebben hordanak, de ezek is vékonyak. A gyűrűk divatja itt pont fordítva van, mint otthon. Magyarországon most a nagy, megaméretű, extrém formájú gyűrűk hódítanak, míg itt a kisméretű, visszafogott stílusú gyűrűket részesítik előnyben. Póló, pulcsi mindegy milyen, ha a fent említett dolgok már megvannak. A franciák imádják kombinálni a farmert a farmerral. Farmerdzseki, nadrág, akár cipő egy csíkos pólóval és kész is egy szuper szett.

Jaj, és igen... A cipő. A francia lányok úgy tizenhárom éves koruktól fogva, ha nem is húszcentisben, de magas sarkú cipőben topognak az iskolába. Nemcsak buliba, hanem bizony az iskolába is. De senki nem szól rájuk, hiszen úgy tűnik, ez itt megszokott, ettől olyan sikkesek és olyan franciák a franciák. Ezekenkívül elmaradhatatlan kiegészítő egy vékony selyemsál vagy egy vastag, kötött sál. A selyemsál lazán lóg a nyakukban, az ing gallérja alá tűrve vagy a bőrkabát felett szállva. Ami még hiányzik az egy ízléses bőrtáska, mindegy, hogy háttáska, vagy pedig vállra vehető táská, a lényeg, hogy jól nézzen ki.

A francia lányok és nők mindig úgy néznek ki, mintha az első dolgot felkapták volna, ami a kezük ügyébe került. De biztos vagyok benne, hogy mindig nagy gonddal válogatják ki az aznapi szettjüket. A hajuk mindig gyönyörű, csillogó és ápoltságban, itt nagyon ritka a festett haj. A franciák imádják a frufrut és a kócos, hullámos

haját. Mindenki természetesen néz ki (messziről legalábbis, mert közelről néha nagyon is látszik a tíz kiló sminkréteg), a szemüket tuszal és spirállal hangsúlyozzák, rúzsot vagy pirosítót nem használnak.

Azonban az, hogy ezek a ruhák, kiegészítők mind megvannak neked, még nem jelenti azt, hogy úgy is nézel ki, mint egy francia. Felöltözni nem nehéz, de a ruhákat tudni kell viselni. Ráadásul a francia emberekből állandóan valami megfoghatatlan varázs sugárzik, amittől olyan tökéletesen néznek ki. Nem tudom megfogalmazni igazából, de bárhol járok, akár a villamoson ülök, akár az utcán sétálok, akár az iskolában vagyok, valami mindig van a levegőben, amitől mindenki olyan szépnek, gondtalannak és magabiztosnak tűnik.

Szeretnék egyszer én is olyan lenni, mint itt a francia nők.

Varga Dóra (11. évf.)
Nancy, Fr.

2012-es Labdarúgó Európa Bajnokság

Most júniusban fog megkezdődni a foci EB, amin 16 ország válogatottja vesz részt és küzd meg a tróféáért.

A rendezési jogot most Lengyelország és Ukrajna közösen nyerte meg. Már meg is történt a sorsolás, és megint összejött egy úgymond „halálosport”, amibe belekerültek a németek, dánok, portugálok és hollandok is. A két hazai csapat rendezői jogon került be az EB-re, a nyitó mérkőzést is a lengyelek játsszák, méghozzá egy volt bajnok, a görög csapat ellen. A lengyelek egy csoportba kerültek ugye a görögökkel, az oroszokkal és a csehekkel is. A

másik rendező, az ukránok csoportja pedig: a svédek, akik a selejtezőkben a magyarok előtt jutottak tovább, a franciák és az angolok. Már csak a címvédő spanyolok csoportja maradt hátra, amibe az írek, a horvátok és az olaszok kerültek. Már ki is hirdették, vagyis nyilvánosságra hozták a válogatott kereteket, akik majd az EB-re utaznak.

Zádor Tamás (9. évf.)